

Noach – Genesis 6:9 – 11:32

Aliyah 3 – Genesis 7:17 – 8:14

Je kunt de geschiedenis van de **zondvloed** beschouwen als een **nieuw scheppingsverhaal**. Er wordt als het ware op de reset-button geklikt. De wereld wordt door water overspoeld en vervolgens opnieuw door God geschapen. We vinden dan ook veel verwijzingen naar Genesis 1-3 in de beschrijving van de zondvloed. Deze linken worden bewust gelegd in de tekst om te laten zien dat deze geschiedenis ons iets te vertellen heeft over de schepping van de wereld. Laten we hierop inzoomen.

In de verzen 17 en 18 van Genesis 7 worden de vloed en de ark haast **als personen** voorgesteld. We lezen dat de wateren zeer vermenigvuldigden (*revoe*) en de ark optilden, zodat de ark boven de aarde verheven werd. Dan lezen we nog een keer dat de wateren zeer machtig werden (*giberoe*) en zich vermenigvuldigden (*revoe*) en dat de ark daaroverheen wandelde of ging (*halach*).

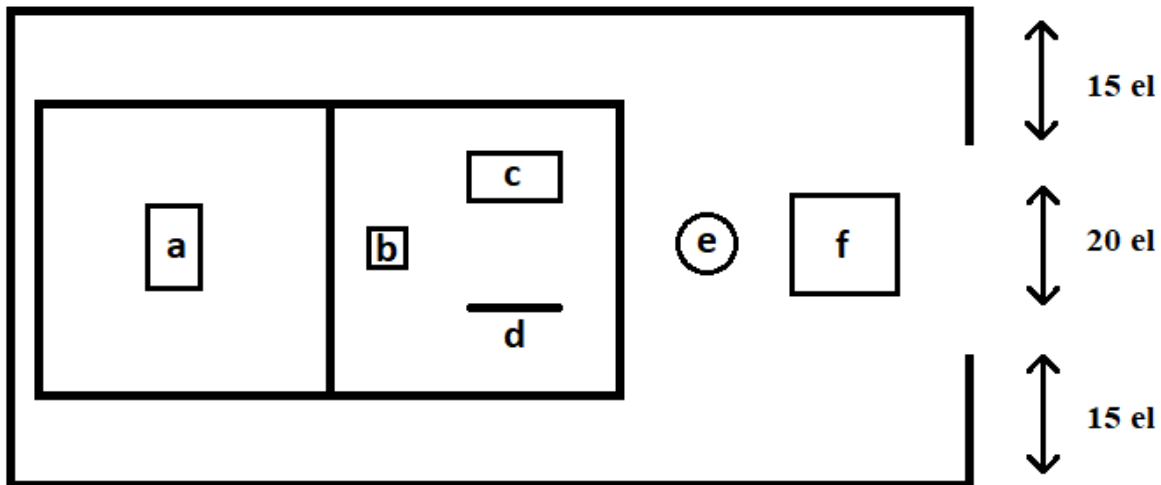
Deze verzen verwijzen in de eerste plaats naar Genesis 1:2 waar staat beschreven hoe de **chaoswateren** of oervloed de aarde bedekte en dat de **Geest van God** daaroverheen zweefde. We zijn dus min of meer bij de uitgangspositie van de schepping terug, zij het met een **ark** in plaats van de Heilige Geest. Dit is op zich niet zo'n vreemde verandering, want de ark was de **voetbank** van Gods voeten. Toen Hij zijn Geest uitzond over de wateren, zette Hij als het ware zijn voet daarop en drong de wateren terug. Daarom staat er ook in Psalm 29:10 dat God zetelt op de watervloed. Hij overwint het chaoswater.

In de tweede plaats verwijzen deze verzen naar de opdracht die God in Genesis 1:28 aan de mensen meegaf: *'Wees vruchtbaar en vermenigvuldig (revoe) je. Vervul de aarde en onderwerp haar'* Hier zien we dat het water de plaats van de mensen ingenomen heeft. De mensen hadden zich moeten vermenigvuldigen, de aarde moeten vullen en onderwerpen. Maar nu zijn het de wateren die zich vermenigvuldigen, de aarde vervullen en onderwerpen. Immers er staat dat de wateren machtig werden. Daarvoor wordt het Hebreeuwse woordje *giberoe* gebruikt, wat betekent dat de wateren een machtige held of heerser (*gibor*) op aarde werden. De wateren vulden de aarde en heersten over haar.

In vers 20 staat dat de wateren **15 el** boven de hoogste bergen uitkwam, dat is zo'n 7,5 meter. Deze 15 el is niet zomaar gekozen, want die komen we op nog een plaats in de Thora tegen, namelijk in de beschrijving van de **voorhof** van de Tabernakel. Aan de Oostzijde was de voorhof open, zodat men naar binnen kon lopen. Aan beide zijden van de opening hadden de kleden nog 15 el over. Dit betekent dat de opening zelf 20 el was, gezien de voorhof 50 el breed was. Zie het plaatje op volgende pagina...

Deze verbinding met de Tabernakel is niet toevallig. We hebben in de eerste *aliyah* al gezien dat de ark van Noach verbonden is met de Ark van het Verbond in de Tabernakel. En ook hier zien we de Tabernakel weer tevoorschijn komen. Hoewel de aardse Tabernakel in Noachs dagen nog niet bestond, bestond de **hemelse Tabernakel** al wel. Eigenlijk wordt hier het beeld geschetst dat de wateren de laagste delen van de hemelse regionen (de hemelse Voorhof) hebben overspoeld. Het water stroomde de opening van Voorhof binnen

en heeft zich naar beide zijden 15 el uitgebreid. Hiermee bedekte het de volledige Voorhof. Wie echter in Gods heilige Tent geborgen was of in de ark, zoals Noach, was veilig voor de vloed:

- a = Ark van het Verbond**
- b = Reukofferaltaar**
- c = Tafel van de Toonbroden**
- d = Gouden Kandelaar (Menorah)**
- e = Koperen Wasvat**
- f = Brandofferaltaar**

Vervolgens lezen we in vers 21 dat alle **dieren en mensen** omkwamen door de vloed. Dezelfde categorieën worden opgesomd als in Genesis 1, maar dan in omgekeerde volgorde. Eén voor één worden alle geschapen soorten weer uitgeroeid. De mens is de laatste soort die genoemd wordt. En dan staat er nog in vers 22 dat alles wat een levensziel of geest in zijn neus had stierf. Dit verwijst naar Genesis 3 waarbij God de levensadem Zelf in de neus van Adam inblaast. In vers 23 wordt de lijst met soorten nog een keertje in de volgorde van Genesis 1 herhaald en het sluit af met: *Alleen Noach en wat met hem was in de ark bleven over.*

En dan begint God opnieuw te scheppen. Dit begint met de vermelding dat God zich Noach en de dieren **herinnerde**. Kon God hen vergeten dan? Nee, maar ook dit verwijst naar het begin van de schepping. Het verwijst naar het allereerste moment dat het **idee** van mensen en dieren in Gods gedachten opkwam. Dit vormt de basis van het scheppingswerk. Zo herinnert God zich Noach en de dieren. Het is frappant dat de familie van Noach hier helemaal niet genoemd wordt. God dacht aan mens en dier. Dit verwijst naar de schepping.

Vervolgens zendt God zijn **Geest** uit **over de wateren**, net als in Genesis 1:2. Het resultaat is hetzelfde als toen: de wateren worden teruggedrongen. In het tweede vers van Genesis 8 staat dan dat God de **bronnen van de oervloed** (*tehom*) sluit. Deze *tehom* wordt ook letterlijk genoemd in Genesis 1:2. God sluit hier opnieuw de bronnen van dezelfde oervloed. Ditmaal wordt echter ook de regen uit de hemel teruggehouden. Bij de zondvloed had de oervloed kennelijk bijstand vanuit de hemel gekregen, omdat het Gods oordeel over de schepping betrof...

Opnieuw worden de wateren haast **als een persoon** voorgesteld. In de verzen 3 en 5 staat geschreven dat de wateren terugkeerden (*shoev*) van boven de aarde en dat deden ze wandelend (*halach*) en terugkerend (*shoev*). We zien hier het beeld dat de wateren heen en weer lopen en kijken waar ze nog ruimte kunnen vasthouden boven de aarde, totdat ze tot de conclusie komen, dat ze maar terug moeten keren naar hun vaste plaats. De Geest laat hen geen ruimte meer toe boven de leefbare aarde. De **chaosmachten** krijgen hier **hun plaats geweest** aan de randen van de aarde door Gods Geest.

Vervolgens laat Noach in vers 7 een raaf los. Deze raaf gaat uit (*yeetsee*) en keert terug (*shoev*). De raaf blijft heen en weer vliegen, totdat het water opgedroogd is. Net als de wateren zelf gaat hij maar **heen en weer**. Vervolgens wordt er een duif uitgezonden en ook deze gaat uit (*yeetsee*) en keert terug (*shoev*). De **raaf** staat voor de **avonden**, omdat zijn naam '*oreev*' ook vertaald kan worden met 'avond'. Het is opvallend dat de duif nu juist in de avond terugkeert met een afgebroken olijftakje in haar bek. Hoewel het olijftakje gebroken is, laat het zien dat de avond spoedig ruimte gaat maken voor de **morgen**. De raaf is zwart als de nacht en de duif wit als de dag. Ook dit verwijst naar het scheppingsverhaal, waarin het steeds weer klonk: *En het was avond en het was morgen...*

Eindelijk is de aarde weer droog geworden. Maar in **welke maand** gebeurde dit nu precies? In vers 13 wordt over de eerste dag van de eerste maand gesproken en in vers 14 over de 27ste dag van de tweede maand. Dit kan tenminste op twee manieren verklaard worden. Ten eerste kan vers 13 over de eerste dag van de eerste maand van Noachs 601ste jaar spreken, Noachs verjaardag dus. Vers 14 spreekt dan over **dezelfde dag**, maar dan op de jaarkalender. Dan zou Noach dus op de 27ste van de tweede maand jarig zijn. Ten tweede zou het kunnen zijn dat dit over **verschillende data** gaat, maar dat het verschil hem zit in de Hebreeuwse werkwoorden. In vers 13 gaat het namelijk over *garav*, wat 'vrij worden van waterfloeden' betekent. In vers 14 gaat het echter om *javeesh*, wat 'compleet droog worden' betekent. Het kan dus zijn dat de aarde op nieuwjaar vrij was van waterfloeden, maar dat de grond nog behoorlijk nat was. Dan zou de grond twee maanden later weer helemaal opgedroogd zijn geweest.

We hebben nu gezien hoe de zondvloed eigenlijk een herschepping is. Dit roept wel de vraag op **waarom deze herschepping** überhaupt nodig was. Had God het de eerste keer niet goed genoeg gedaan? Waarom moest er een reset zijn?

Hoewel we nooit helemaal kunnen doordringen in Gods motieven en gedachten, zijn er vanuit de Bijbel wel redenen te geven, waarom de zondvloed moest plaatsvinden. Ten eerste laat de zondvloed de **noodzaak van het verbond** zien. De eerste schepping kon vergaan, omdat God nog geen verbond met de mensen had gesloten. Het is ook opvallend dat Noach geen voorbede voor de wereld gedaan heeft, zoals Abraham bijvoorbeeld wel

deed voor Sodom en Gomorra. Dit kan ermee te maken hebben dat Noach nog geen verbond had om op te pleiten. Na de zondvloed sloot God het eerste verbond met de mensen, namelijk het Noachidische verbond. Hij beloofde dat de wateren de aarde nooit meer helemaal zouden bedekken. Van de kant van de mens zou hij verantwoording eisen voor het vergieten van mensenbloed en stelde Hij een verbod in op het eten van vlees met bloed erin. Hier worden de eerste contouren van verzoening door middel van bloed al zichtbaar. Het teken van dit verbond was de regenboog. Vanaf nu had de mens dus een verbond om op te pleiten bij God, zodat een zondvloed vanaf nu af te wenden zou zijn.

Ten tweede geeft de beschrijving van de zondvloed ons nieuwe openbaring over hoe God de schepping heeft gemaakt en in stand houdt. We krijgen als het ware een **hemels perspectief op de schepping** voorgeschoteld. We zien hoe God de strijd met het chaoswater aangaat en zijn voetbank, zijn ark, daarop plaatst. Hij behaalt de overwinning en het water moet uiteindelijk terugkeren op haar schreden en naar haar vastgestelde plaats teruggaan. Af en toe horen we nog echo's in de Bijbel van deze oerstrijd van God met de chaoswateren. Zo lezen we in Psalm 114:3-5:

De zee zag het en vluchtte, de Jordaan deinsde achteruit, de bergen sprongen op als rammen, de heuvels als lammeren. Wat was er, zee, dat u vluchtte? Jordaan, dat u achteruit deinsde?

Ten derde leert de zondvloed ons dat het **niet vanzelfsprekend** is dat de aarde blijft bestaan. Het is iedere dag een wonder als het scheppingsevenwicht in stand gehouden wordt door Gods Hand. Ondanks alle slechtheid op aarde is er nog geen zondvloed over ons gekomen. En dat is de grote genade en verbondstrouw van God. We mogen Hem daarvoor danken en eren.

Ten vierde werd **de mens** voor de zondvloed **te oud en te slecht**. Na de zondvloed wordt de maximale leeftijd van de mensen op 120 jaar vastgesteld. Dit kunnen we lezen in Genesis 6:3. Voor de zondvloed werden zij bijna 1000 jaar oud. Dit leidde echter tot uitzonderlijk veel slechtheid en kwaad. Daarom beperkte God deze leeftijd. God heeft de mensheid voor de zondvloed laten zien dat er geen einde of beperking aan de slechtheid van de mens is, als zijn leeftijd niet beperkt zou zijn. Na de zondvloed had Hij een goede reden tegenover de mens om deze leeftijd tot 120 jaar te beperken. Hierdoor werd de noodzaak van een zondvloed ingedamd.

Ten vijfde was er een wezenlijk verschil tussen de schepping in Genesis 1-3 en de herschepping na de zondvloed. Dit verschil zit hem erin dat er bij de **herscheping** vanaf het begin **mensen betrokken** waren. Bij de eerste schepping werden de mensen pas op de zesde dag geschapen. Toen had God de chaoswateren Zelf al teruggedrongen. Maar in Genesis 8 zitten de mensen in de ark. En juist met deze ark zet God zijn voet op de watervloed en dwingt deze terug te keren. Noach en de zijnen delen hier dus eigenlijk in **Gods autoriteit** en zij mogen zelf hun voet op de wateren zetten. **Yeshua** heeft zijn leerlingen hier ook over onderwezen, toen Hij zei: *'Zie, Ik geef u de macht om op slangen en schorpioenen te trappen en de macht over alle kracht van de vijand; en niets zal u schade toebrengen.* (Lukas 10:19) Dezelfde Geest die over de chaoswateren zweefde, waait ook in ons hart en leven, wanneer wij geloven in Yeshua. Daar is Noachs ark al een voorafschaduw van.

Hoe opereerde Noach in deze **hemelse autoriteit**? Hoe was hij boven alle vloed verheven? **Door simpelweg te rusten** (*noach*) in Gods ark. Noachs naam betekent dan ook 'rusten'. We zien dat Noach in de ark rust. We zien dat de duif een rustplaats vond voor haar voet. En we zien dat de ark op de Ararat bleef rusten. Het hele verhaal spreekt over een rust te midden van deze gigantische storm. Hoe kunnen we rusten te midden van de storm? Door bij God te schuilen. Door in zijn heilige aanwezigheid te zijn. Door onder Gods vleugels te schuilen. Dan vinden we rust, zelfs als de wateren de aarde bedekken. En dan kan God ons gebruiken om weer orde en rust in deze wereld te brengen. Dat geeft ons deel aan de hemelse autoriteit. Dus niet ons streven, want dat is slechts hoogmoed. Maar juist ons vertrouwen en rusten in God verheft ons tot deze positie.

Dit is **tegennatuurlijk** voor de mens. De mens wil graag streven naar autoriteit, roepen en schreeuwen tegen demonen, invloed vergroten, inspannen en uitblinken. Maar enkel het rusten in God brengt ons de ware positie van hemelse autoriteit. Als wij onder Gods vleugels verblijven, dan worden we opgetild boven de watervloeden. Dan regeren wij.

Ten zesde is de zondvloed een **profetisch teken voor de Eindtijd**, waarin wij leven. Yeshua heeft de zondvloed ook op die manier gebruikt. Hij onderwees zijn leerlingen in Mattheüs 24:37-39 het volgende:

Zoals de dagen van Noach waren, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn. Want zoals ze bezig waren in de dagen voor de zondvloed met eten, drinken, trouwen en ten huwelijk geven, tot aan de dag waarop Noach de ark binnenging, en het niet merkten, totdat de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn.

Yeshua gebruikt de **zondvloed** dus als een **waarschuwing** en vergelijkt zijn wederkomst met de zondvloed. Zoals de zondvloed mens en dier plotseling overviel, zo zal de wederkomst de wereld overvallen. Bij de wederkomst zal ook een plotseling oordeel over de wereld komen. Daarom moeten wij **altijd waakzaam zijn en bidden**. Verwacht de Heer ieder moment, zodat je klaar bent wanneer Hij komt. Dat is de les die de zondvloed ons leert. Verder leren we dat de waakzame mensen het oordeel aan zullen zien komen en de ark binnen kunnen gaan. God zal verlossing geven voor degenen die Hem zoeken en op Hem vertrouwen.

Ook in 2 Petrus 3:3-7 wordt deze link gelegd:

Dit moet u allereerst weten, dat er in het laatste der dagen spotters zullen komen, die naar hun eigen begeerten zullen wandelen en zeggen: Waar is de belofte van Zijn komst? Want vanaf de dag dat de vaderen ontslapen zijn, blijven alle dingen zoals vanaf het begin van de schepping. Want willens en wetens is het hun onbekend dat door het Woord van God de hemelen er reeds lang geweest zijn, evenals de aarde, die uit water oprijst en in water vaststaat. Daardoor is de wereld die er toen was, vergaan, overspoeld door het water. Maar de hemelen die er nu zijn, en de aarde, zijn door hetzelfde Woord als een schat weggelegd en worden voor het vuur bewaard tot de dag van het oordeel en van het verderf van de goddeloze mensen.

Dit leert ons dat de aarde niet nogmaals door water zal vergaan, maar nog wel eenmaal **door vuur**. Dit zal gebeuren bij de wederkomst van Yeshua (of na het duizendjarig rijk). Het is belangrijk dat de aarde al eens vergaan is door water, zodat de spotters **niet te verontschuldigen** zijn, die zeggen dat de wereld nooit vergaan is en ook niet binnen afzienbare tijd zal vergaan. God heeft bij de zondvloed al laten zien dat dit wél mogelijk is.

Ten zevende gaat de zondvloed niet alleen over letterlijk water, maar spreekt het ook over de toekomst van **de boze machten**. De **zee** is in de Bijbel de plaats waar de demonische machten huizen en waar slechte wereldrijken uit kunnen opstaan. Ook staat de zee voor **de volken**, die zich tegen God keren. We kunnen dit bijvoorbeeld opmaken uit Daniël 7:2-3: *Daniël nam het woord en zei: 's Nachts in mijn visioen keek ik toe, en zie, de vier winden van de hemel zweepten de grote zee op, en vier grote dieren stegen op uit de zee, die van elkaar verschilden.* Dit gaat over de vier grote **wereldrijken**, die zich verzetten tegen God. Ditzelfde beeld vinden we weer terug in Openbaring 13. Ook David kende de tegenstand vanuit deze zee van slechte volken. Hij schrijft in Psalm 144:5-8:

Buig de hemel, Heer, en daal neer, raak de bergen aan, zodat zij roken. Slinger Uw bliksem en verspreid hen, schiet Uw pijlen af en breng hen in verwarring. Steek Uw handen uit van omhoog, bevrijd mij en ontruk mij aan de grote wateren, uit de hand van vreemdelingen; want hun mond spreekt valse dingen, hun rechterhand is een hand vol bedrog.

De vreemdelingen die David vol bedrog omringen en naar het leven staan, worden gekoppeld aan grote wateren. En David roept God op om net als bij de schepping de wateren terug te dringen en hem uit deze wateren op te trekken.

Opvallend is verder wat er in Openbaring 11:2 geschreven staat over de Eindtijd: *Maar laat de buitenste voorhof van de tempel erbuiten en meet die niet, want die is aan de heidenen gegeven. En zij zullen de heilige stad vertrappen, 42 maanden lang.* We zagen eerder al dat de wateren als het ware de voorhof bedekten. En hier staat dat de voorhof 3,5 jaar door de heidenen vertreden zal worden. De heidenen zullen de aarde beheersen tijdens de **Grote Verdrukking** (die al deels op gang is gekomen sinds Yeshua's eerste komst, maar nog een climax van 3,5 jaar zal krijgen in het laatste der dagen). Alleen de gelovigen die geborgen zijn in Gods tent zullen veilig zijn. God Zelf zal hen bewaren en redden uit het midden van de volken.

De zondvloed leert ons dus dat de volken kunnen razen en tieren, dat de boze machten op aarde verderf kunnen zaaien en dat de goddeloosheid kan toenemen. Maar de geschiedenis van de zondvloed leert ons ook dat God op een dag zal opstaan om deze wateren terug te dringen. Hij zal **een oordeel gaan vellen** over al deze slechte machten. Hij zal de wereld daarvan zuiveren. En dan staat er geschreven in Openbaring 21:1:

*En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde waren voorbijgegaan. **En de zee was er niet meer.***

Wat een heerlijke rust! De chaoswateren zijn er niet meer. Geen razende en tierende volken meer. Geen demonische machten en rijken meer. Geen goddeloosheid meer. Enkel de rustige en vredige schepping van God. Dan zal **de ware rust (Noach)** daar zijn!

Wat hebben we nu geleerd?

1. De zondvloed is een reset of herschepping van de wereld
2. De zondvloed laat de noodzaak van het verbond zien
3. God schiep de wereld door de chaoswateren te verslaan en terug te dringen
4. Het is niet vanzelfsprekend, maar Gods grote genade als de wereld blijft bestaan
5. De mens heeft een leeftijdsgrens nodig om zijn slechtheid te beperken
6. God wil de mens inschakelen bij zijn scheppingswerk
7. Hemelse autoriteit komt niet door te streven, maar door te rusten in God
8. De zondvloed is een waarschuwing om waakzaam te zijn en te bidden
9. De wateren/heidenen beheersen de voorhof, maar in Gods tent ben je veilig
10. God zal een oordeel over de boze machten en volken vellen, dan komt er rust!